

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Tos/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201221
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1019201221.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Richarda Molnára a Mgr. Marcely Kosovej v trestnej veci proti obvinenému W. D., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 03.09.2019, sp.zn.6T/39/2019, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 11. septembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného W. D., nar. XX.XX.XXXX v H. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava I 03.09.2019, sp.zn. 6T/39/2019 rozhodol uznesením tak, že podľa § 238 ods. 4 Tr. por. s poukazom na § 76 ods. 3 Tr. por. sa obvinený W. D., nar. XX.XX.XXXX/XXXX v H., trvale bytom H., R. ul. č. 6, ponecháva vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por. a súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., že sa väzba obvineného nenahrádza dohľadom probačného a mediáčného úradníka.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil trestným stíhaním vedeným proti obvinenému za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tam uvedenom skutkovom základe, vzatím obvineného do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por., pričom väzba začala plynúť dňom jeho zadržania, t. j. 16.05.2019 o 17:45 hod., podanou obžalobou prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava I z 29.07.2019 pod č. k. 3 P v 25/18/1101 pre vyššie uvedený trestný čin s tým, že obvinený pri výsluchu pred samosudcom uviedol len toľko, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojej výpovede pred vyšetrovateľom, pričom nič viac k veci neuviedol.

Z oboznámeného spisu podľa prvostupňového súdu bolo zistené, že obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania vyššie uvedeného prečinu, čo vyplýva najmä z doposiaľ zadováženej svedeckej výpovede poškodenej J. U., znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy, zo záverov ktorého okrem iného vyplýva, že zo zaistenej biologickej stopy (ster z kovového obalu baterky) a vecnej stopy (baterka), ktoré páchateľ zanechal na mieste činu, bola izolovaná DNA, ktorá bola porovnaná v indexoch DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov, obvinených a právoplatne odsúdených osôb, pričom bola zistená zhoda s DNA profilom obvineného W. D., ako aj z listinných dôkazov zadokumentovaných v tomto spise (najmä zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou). K osobe obvineného bolo zistené, že tento sa na adrese trvalého pobytu dlhodobo nezdržoval, zásielky doručované na túto adresu obvinenému sa vrátili s poznámkou pošty „adresát neznámy“, nebol ustálený žiadny telefonický kontakt na obvineného, iný jeho pobyt sa lustráciami v zdravotných poisťovniach, Sociálnej poisťovni a ani v evidencii väzňov GR ZVJS zistiť nepodarilo a z uvedeného dôvodu bol na obvineného vydaný príkaz na zatknutie z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Samosudca s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia dospel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal, má znaky trestného činu a sú tu v tomto štádiu konania dôvody na podozrenie, že ho spáchal

obvinený. Vzhľadom k tomu u obvineného, aj v tomto štádiu konania, sú naďalej dané dôvody tzv. útekovvej a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por., ktoré sú determinované najmä osobou obvineného, ktorý sa dlhodobo nezdržiava v mieste trvalého bydliska, iný jeho pobyt sa zistiť nepodarilo, nikde nepracuje, nemá žiadny legálny zdroj príjmov v dostatočnej výške na krytie svojich životných potrieb, ide o recidivistu, ktorý si páchaním majetkovej trestnej činnosti zadáva finančné prostriedky na živobytie, čo odôvodňuje obavu z toho, že v prípade ponechania obvineného na slobode, by ušiel alebo by sa skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä, keď nemá stále bydlisko, na ktorom by bol zastihnuteľný a dostupný pre orgány činné v trestnom konaní, prípadne i pre súd a že by pokračoval v páchaní najmä majetkovej trestnej činnosti. Preto podľa § 238 ods. 4 Tr. por. s poukazom na § 76 ods. 3 Tr. por. samosudca rozhodol o ponechaní obvineného vo väzbe a súčasne s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.06.2013 č. k. II. ÚS 67/2013-41 a § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. po preskúmaní, či neprichádza do úvahy nahradenie väzby obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom dospel k záveru, že v danom prípade účel väzby nie je možné dosiahnuť takýmto spôsobom s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť obvinený W. D. ihneď po jeho vyhlásení a po porade s obhajcom s tým, že ju písomne odôvodní do 04.09.2019. V písomných dôvodoch sťažnosti obvinený, prostredníctvom zvoleného obhajcu, sa nestotožnil s argumentmi a tvrdeniami odôvodnenia napadnutého uznesenia, že u neho existuje dôvodné podozrenie, že neoprávnene a proti vôli poškodenej vnikol do jej bytu, ktoré podozrenie je za danej dôkaznej situácie opreté iba o výsledok identifikácie zaistených stôp, ktoré mal na mieste činu zanechať páchatel' stíhaného skutku, pričom tento výsledok vyplýva z dokazovania znalcami z príslušného vedného odvetvia, no tieto výsledky však samé osebe nepostačujú na jednoznačný záver o spáchaní stíhaného skutku obvineným, pričom bez vyčerpaného dokazovania aj ohľadom ďalších rozhodujúcich skutočností a všetkých okolností spáchania stíhaného skutku, vrátane vysporiadania sa s budúcimi jeho vyjadreniami, námietkami a návrhmi, ktorý poprel, že by sa v inkriminovaný deň nachádzal na mieste spáchania stíhaného skutku, pričom jeho biologická stopa na predmetnej baterke, zaistenej na chodbe bytového domu, v ktorom malo prísť k spáchaniu stíhaného skutku, nemôže bez ďalších podporných dôkazov, bez rozhodných pochybností, potvrdiť jeho účasť na spáchaní predmetného skutku, a to i napriek tomu, že by nepoprel držbu alebo iný osobný kontakt s uvedenou baterkou v minulosti, nie je možné „bez rozhodných pochybností“ dôvodne spojiť práve jeho osobu s údajným páchatel'om stíhaného skutku, a preto minimálne dovtedy, než sa zákonným postupom v ďalšom priebehu trestného stíhania získajú ďalšie procesne relevantné a nepochybné dôkazy o jeho vine na spáchaní stíhaného skutku, je potrebné celú dôkaznú situáciu, ktorá by mala viac ako len „pravdepodobne“ preukazovať, že sa práve on stíhaného skutku dopustil, vyhodnotiť tak, a to aj s dôsledným prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“, ako aj s dôsledným prihliadnutím na zásadu „individualizácie zavinenia“ a tiež aj v zmysle spomínanej „prezumpcie nevinny“, že sa zatiaľ považuje za nevinného, a keďže nie sú v súčasnosti jednoznačné a nepochybné relevantné dôkazy o spáchaní stíhaného skutku „práve obvineným“, je potrebné do jeho základných slobôd za tejto situácie zasiahnuť iba v takom rozsahu, aký je nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestného konania u obvineného, je preukázaná existencia dôvodov väzby, a to tak obavy, že obvinený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu (o zákonom nevyhnutne vyžadovanej existencii dôvodnosti takejto obavy, vyplývajúcej z konania obvineného alebo z ďalších konkrétnych a riadne preukázaných skutočností, aj vzhľadom na osobné a rodinné pomery obvineného, žijúceho dlhšiu dobu u jedného zo svojich rodičov, ktorý „dlhodobý“ skutočný pobyt obvineného nebol OČTK dôkladne šetrený, nemožno v posudzovanom prípade hovoriť, nakoľko jednoduché vyžiadanie si správ z verejných evidencií a iných úradných registrov, ani dva tesne po sebe vykonané pokusy o doručovanie písomností na adresu dlhodobo neaktuálneho evidovaného trvalého pobytu obvineného, vrátane doslova „formálne“ šetreného pobytu obvineného na uvedenej neaktuálnej adrese pobytu obvineného prostredníctvom PZ, v rámci ktorého si OČTK vystačili s jednoduchým zistením, že na zvončekoch bytového domu na R. ulici v H., ktorá adresa je v rozpore so skutočnosťou dlhodobo evidovaná ako miesto trvalého pobytu obvineného, sa nachádza iba jedno cudzie priezvisko a pri pokusoch pobyt obvineného preverujúcich policajtov o použitie domových zvončekov, na tieto nikto nereagoval, jednoducho nemôžu obstáť, pričom v tejto súvislosti poukázal na ďalšie príklady nedôsledného a doslova formálneho prístupu OČTK pri zisťovaní pobytu obvineného, kedy na jednej strane tvrdia, že sa pobyt obvineného nepodarilo dopátrať ani prostredníctvom najbližších rodinných príslušníkov obvineného, t.j. najmä jeho rodičov, o ktorých síce mali OČTK základné kontaktné údaje, vrátane ich bydliska, príp. zamestnávateľa, no tieto orgány si jednoducho vystačili iba s neúspešnými

pokusmi o volanie na tel. číslo registrované na matku obvineného, bez vyvinutia akejkoľvek reálnej snahy o ďalšie do úvahy pripadajúce efektívnejšie možnosti kontaktu na tieto blízke osoby obvineného, ako napr. zisťovanie pobytu obvineného na adresách bydliska jeho rodičov, najmä otca obvineného v rodinnom dome na adrese U. X v H., ktorú adresu uvádza i obvinený, ako adresu na doručovanie písomností OČTK, ktorého je otec obvineného aj v katastri dlhodobo evidovaným spoluvlastníkom, ktorým postupom by sa nepomerne úspešnejšie dal dopátrať skutočný pobyt obvineného, resp. urobiť hodnoverný a vyčerpávajúci záver o nemožnosti jeho zistenia a následného použitia ďalších efektívnych foriem pátrania po jeho osobe, vrátane vydania zatýkacieho rozkazu, najmä ak nemá stále bydlisko alebo mu hrozí vysoký trest, pričom spomenul, že obvinený je stíhaný pre skutok právne posudzovaný ako prečin podľa §194 ods. 1 Tr.zák., za ktorý je zákonom stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody do 2 rokov, takže ani samostatne izolovaná tzv. „hrozba vysokým trestom“ v tomto prípade ako dôvod väzby neobstojí, ako aj obavy z pokračovania v trestnej činnosti, za ktorú je trestne stíhaný, príp. že dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Uviedol, že v doterajšom priebehu trestného stíhania v tejto veci nebol orgánmi činnými v trestnom konaní vyprodukovaný jediný relevantný dôkaz, ktorý by konkrétnym spôsobom preukazoval, že by obvinený na slobode pokračoval v páchaní akejkoľvek trestnej činnosti, ako to predpokladá ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo vôbec, najmä bez dôkladného zistenia i ďalších rozhodujúcich skutočností, automaticky nezakladá odôvodnenú obavu z pokračovania v trestnej činnosti pre ktorú je stíhaný, ale práve naopak, od roku 2013 nemal vedomosť o žiadnom svojom novom trestnom stíhaní, dokonca ani vyšetrovaní ako podozrivého zo spáchania trestného činu a od uvedenej doby žije riadnym spôsobom života v rodine svojho otca spolu s najbližšími príbuznými a priateľkou, s ktorou plánujú svoj spoločný život a ktorý je svojou uvádzanou rodinou v prípade potreby alebo núdze riadne finančne zabezpečený a má plne uspokojené všetky svoje základné životné potreby, nezakladá dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Poukázal tiež, že v zmysle čl. 50 ods.2 Ústavy SR, ako i v zmysle § 2 ods. 4 Tr. poriadku, treba v súčasnosti na obvineného hľadieť ako na nevinného, a to minimálne dovtedy, pokiaľ sa spáchanie predmetného skutku nepodarí obvinenému, s potrebnou mierou pravdepodobnosti, preukázať a aj preto všetky vyššie uvádzané, zatiaľ len údajné „veľmi pravdepodobné“ a už vôbec nie jednoznačné a nepochybné závery príslušných orgánov o spáchaní stíhaného skutku osobou obvineného sa v tomto svetle javia ako dostatočne nepreukázané a účelové. Pokiaľ ide o popieranie viny každým obvineným uviedol, že ide o právo obvineného v zmysle § 34 Trestného poriadku a z využitia tohto práva nie je možné vyvodzovať žiadny právny záver ani vo vzťahu k dôvodom väzby, nakoľko opačný postup by viedol de facto k donucovaniu obvineného k výpovedi, čo odporuje základnej zásade trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, a čo sa týka samotnej existencie uvádzaných väzobných dôvodov, tak ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku taxatívnym spôsobom vymedzujú podmienky za ktorých môže byť obvinený vzatý do väzby, no nie sú však medzi nimi žiadne také podmienky, ktoré by spočívali napr. v potrebe vykonať orgánmi činnými v trestnom konaní viaceré potrebné dôkazné prostriedky, alebo príp. podozrenie, že aj ďalší, príp. iní páchatelia by mohli byť v ďalšom priebehu trestného stíhania z tejto trestnej činnosti obvinení, ďalej aj to, že nejakí doposiaľ neustálení páchatelia stíhaného skutku by mohli pokračovať, alebo pokračujú, v páchaní stíhanej trestnej činnosti... atď), nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené, aj s dôsledným prihliadnutím na súčasnú obmedzenú dôkaznú situáciu, sa tvrdenia orgánov činných v trestnom konaní o dôvodnom podozrení, že spáchal stíhaný skutok, o ktoré tvrdenia de facto tieto orgány opreli celé jeho trestné stíhanie a samozrejme aj všetky doterajšie zásahy do jeho osobnej slobody, sú len „neúplnými“ a „subjektívnymi“ týmito orgánmi interpretovanými faktami, ktoré zatiaľ v doterajšom priebehu tohto trestného stíhania vyšli najavo, ktoré však nemusia zodpovedať realite a podporovať bez závažných pochybností dôvodnosť, a už vôbec nie väzobného trestného stíhania, keďže tieto nevychádzajú z takých hodnoverných okolností a jednoznačných a nepochybných zistení, majúcich základ jednak v procesne vykonanom dokazovaní, ale i inak príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní zadovážených, z ktorých by nepochybné vyplývali konkrétne skutočnosti rozhodné a nevyhnutné pre záver o existencii uvedených väzobných dôvodov. Teda u neho neboli zistené „konkrétne“ dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, pričom upozornil aj na to, že takýmto dôvodom nemôže byť ani príp. popieranie viny zo spáchania stíhaného skutku alebo nečinnosť zo strany samotného obvineného, ďalej ani samotná objektívna skutočnosť, že stíhaný skutok nie je orgánmi činnými v trestnom konaní doteraz dostatočne objasnený a ani to, že či už skutočný páchatel, príp. i ďalší páchatelia uvedeného stíhaného skutku, nie sú v súčasnosti, najmä pri dôslednom zhodnotení výsledkov doteraz vykonaného dokazovania v tejto trestnej veci, ešte trestne stíhaní. Pripomenul, že väzba v zmysle Trestného poriadku nemá žiadny sankčný charakter, ale je výslovne zabezpečovacím inštitútom, a preto nemôže byť zamieňaná s rozhodnutím o vine, čo je inštitút Trestného poriadku úplne odlišný a

nezávislý od konkrétnych ustanovení zákona o dôvodoch väzby, a teda najmä za situácie, kedy obvinený tvrdí, že sa stíhanej trestnej činnosti nedopustil, a ďalšie usvedčujúce dôkazy buď nie sú, alebo tieto sú neúplné alebo nedostatočné, skresľujúce, pripúšťajúce rôzny výklad, príp. i potenciálne nevierohodné a nepravdivé, tak aj na nich založené väzobné dôvody sú neopodstatnené. Preto skutočnosť, že obvinený popiera stíhanú trestnú činnosť, nemožno v žiadnom prípade vykladať v jeho neprospech. Opačný postup by totiž znamenal vo svojich dôsledkoch donucovať obvineného k priznaniu sa, čo by bolo v zjavnom rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods.4 Trestného poriadku, ako i s právami obvineného podľa § 34 Trestného poriadku.

Poznatky k jeho osobe, najmä vo vzťahu k nedostatočnému zisťovaniu jeho pobytu, neodôvodňujú jeho väzbu z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, a napriek skutočnosti, že je podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní podozrivý zo spáchania stíhaného skutku, neboli u neho konkrétnym spôsobom preukázané žiadne významné a dostatočné dôvody pre jeho pozbavenie osobnej slobody, ktoré dôvody by - nielen formálne, ale i materiálne - plne zodpovedali hľadiskám pre naplnenie niektorého z dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku, a preto konajúci súd nerozhodol v súlade so zákonom, ak ho vzal do väzby bez existencie väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, nakoľko tento názor konajúceho súdu odporuje skutkovým zisteniam vyplývajúcim z obsahu trestného spisu, kedy súd pri rozhodovaní o väzbe obvineného svoj záver o tom, že sú u neho dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, náležite nezohľadnil a vyčerpávajúco neodôvodnil, keď konštatoval, bez podrobnejšej vecnej argumentácie len všeobecne a veľmi stručne, že vzhľadom na dôkaznú situáciu vo veci sú dôvody pre jeho väzbu, ktorý postup je v zjavnom rozpore s ustanovením § 71 Trestného poriadku, podľa ktorého rozhodnutie o väzbe, a v rámci neho i o každom väzobnom dôvode zvlášť, sa musí odôvodniť podrobne aj konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré musia mať nevyhnutne aj oporu v dôkaznej situácii, čo sa však v danom prípade nestalo. Argumentoval, že väzba a jej pokračovanie podľa štrasburskej judikatúry primeranosť doby trvania väzby sa posudzuje v každej veci podľa jej osobitných okolností, s poukazom napr. na rozsudky ESĽP vo veciach Wemhoff v. Nemecko, 27.6.1968, a Barfuss v. Česká republika, 31.7.2000, Tomáš v. Francúzsko, 27.8.1992, § 84 a Abdoella v. Holandsko, 25.11.1992, § 24, pričom podstatnými sú predovšetkým: pretrvávanie dôvodného podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody pre toto pozbavenie a osobitná starostlivosť- urýchlenie príslušných orgánov pri vedení konania proti nej, s poukazom napr. na rozsudky vo veciach Neumeister v. Rakúsko, 27.6.1968, strana 37, § 4-5; Ringelsen v. Rakúsko, 16.7.1971, § 104; Letelier v. Francúzsko, 26.6.1991, § 35; Kemmache v. Francúzsko, 27.11.1991, § 45; Punzelt v. Česká republika, 25.4.2000, § 73 a Český v. Česká republika, 6.6.2000, § 74-76, môže byť opodstatnená iba vtedy, pokiaľ existujú presvedčivé dôvody skutočného verejného záujmu, ktoré prevažujú, napriek predpokladu neviny, nad ústavou a ďalšími medzinárodnými dokumentármi garantovaným a chráneným právom každého jedinca na osobnú slobodu. Vo vzťahu k zákonnosti väzby obvineného uviedol, že jeho väzba, tak isto ako každá iná väzba, musí zodpovedať všetkým kritériám, ktoré zákony a Ústava SR, vrátane medzinárodných dokumentov o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú pre SR záväzné, na použitie tohto zabezpečovacieho opatrenia striktné a kumulatívne vyžadujú, a to jednak s poukazom na jej dôvodnosť, ako aj na proces rozhodovania o nej, podľa dlhodobou ustálenou judikatúrou súdov SR musia byť pre naplnenie zákonnosti a dôvodnosti každej väzby okrem formálnej stránky naplnená i stránka materiálna, t.j. dôvodnosť trestného stíhania obvineného, ktorá však za danej dôkaznej situácie, po vyčerpávajúco vykonanom dokazovaní v rámci už skončeného prípravného konania, počas ktorého okrem spomínaného „rozhodujúceho“ dôkazu „DNA identifikácie na baterke“ zaistenej na mieste činu, ktorý „nepriamy“ a „prenosný“ dôkaz je „jediným usvedčujúcim dôkazom“ voči nemu, pričom „iné dôkazy“ OČTK počas celého doterajšieho konania „produkované neboli“, a vzhľadom na doteraz zákonne zistený skutkový stav, ako aj s prihliadnutím na okolnosti prípadu a odmietavý a nemenný jeho postoj obvineného vo vzťahu k jeho možnej účasti na spáchaní stíhaného skutku, už ani nie je rozumné predpokladať, že budú v budúcnosti produkované, naplnená nie je a keďže tento „de facto“ nezvratný stav dokazovania „výrazne“ v prospech obvineného vo svojich dôsledkoch naznačuje „veľmi vysokú“ pravdepodobnosť oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, s dôsledným rešpektovaním zásady „in dubio pro reo“, bolo by pokračovanie trvania jeho väzby, za danej situácie, zjavným zásahom do Ústavou SR a široko rešpektovanými medzinárodnými dokumentármi a právnymi zásadami chránených a garantovaných práv a zároveň by vo svojich dôsledkoch znamenalo v demokratickom a právnom štáte neprípustné a protizákonné donucovanie obvineného k priznaniu a k flagrantly popieraní základného práva na obhajobu, na podporu ktorých argumentov dal do pozornosti súdu okrem mnohých iných rozhodnutí v „skutkovo a právne totožných“ veciach, najmä rozsudok Okresného súdu Bratislava

III z 18.11.2015, sp.zn. 1T/220/2015, ktorého text súčasne priložil. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti v posudzovanom prípade, podľa sťažovateľa, nepochybne prišlo k hrubému zásahu do ústavného a základného procesného práva jeho na obhajobu, čo spôsobilo zrejmu neústavnosť a nezákonnosť trvania väzby obvineného, ktorý hrubý rozpor nie je možné - tak podľa ustálenej judikatúry ÚS SR, EŠLP, ako aj všeobecných súdov SR - odstrániť inak, ako okamžitým jeho prepustením z väzby a ďalším príp. jeho stíhaním na slobode. Uviedol, že nemá v úmysle pokračovať v žiadnej trestnej činnosti a cíti sa nevinným, pričom chce len to, aby sa jeho nevina v priebehu čo najkratšieho času dokázala, a preto zároveň zdôraznil, že chce riadne spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní v ďalšom priebehu trestného konania, ale v jeho trestnom stíhaní na slobode. Vzhľadom na uvedené, že nie sú u neho dané väzobné dôvody, pre ktoré bol vzatý do väzby, ako aj vzhľadom na existujúcu nezákonnosť trvania väzby v súvislosti s protiprávnym rozhodovaním o nej navrhol, aby súd po preskúmaní veci a po starostlivom zvážení všetkých jeho námietok, majúcich základ v uvádzaných okolnostiach prípadu a ďalších rozhodujúcich skutočnostiach, napadnuté uznesenie zrušil a obvineného prepustil z väzby na slobodu.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. jednak správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť obvineného W. D. nie je dôvodná.

Obvinený W. D. po tom, čo mu bolo vznesené obvinenie pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tam uvedenom skutkovom základe, bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I zo 17.05.2019, sp. zn. 9Tp/83/2018, podľa § 73 ods. 5 Tr. por. z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. s tým, že väzba sa začala dňom jeho zadržania, t. j. dňa 16.05.2019 o 17.45 hod. a bude sa vykonávať v ÚVV a ÚVTOS Bratislava a podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. väzba obvineného nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Tpo/40/2019 z 02.07.2019.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava 1 podal pod č.k. 3Pv 25/18/1101-37 dňa 29.07.2019 na Okresný súd Bratislava I obžalobu na obvineného W. D. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. Súd následne vo veci vydal 21.08.2019 trestný rozkaz pod sp. zn. 6T/39/2019, ktorým obvineného W. D. uznal vinným z uvedeného prečinu a na tam uvedenom skutkovom základe, v podstate zhodnom s podanou obžalobou a odsúdil ho podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. s použitím § 353 ods. 2 Tr. por. na trest odňatia slobody 8 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a poškodenú odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Následne súd predvolal a vypočul obvineného W. D. na termín 03.09.2019 za prítomnosti jeho obhajcu a prokurátora, pred začatím ktorého samosudca krátkou cestou doručil obvinenému W. D. aj jeho obhajcovi vyššie uvedený trestný rozkaz spolu s obžalobou a výzvou a zároveň trestný rozkaz aj prokurátorovi, voči ktorému obvinený podal odpor s tým, že ďalej súd konal výsluch za účelom rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby obvineného v zmysle § 238 ods. 4 Tr. por., pričom obvinený v plnom rozsahu sa pridržiaval svojej výpovede pred vyšetrovateľom a že k väzbe sa vyjadriť nechce. Prokurátor navrhol, aby bol obvinený ponechaný vo väzbe z tých istých dôvodov, pre ktoré bol vzatý do väzby a obvinený, prostredníctvom obhajcu navrhol, aby bol prepustený z väzby na slobodu s poukazom, že v danom prípade absentuje materiálna podmienka väzby, existencia dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin, že v danom prípade je dôkazná situácia taká, že vyplýva, iba z jedného nepriameho dôkazu, pričom neprichádza do úvahy ani vykonanie iných dôkazov, keďže činnosťou OČTK resp. ich nečinnosťou došlo k zmareniu vykonania týchto dôkazov. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozsudok v obdobnej trestnej veci a poukázal na judikatúru NS SR, Ústavného súdu, z ktorých vyplýva, že zotrvávanie tohto stavu by bolo len porušením práva na obhajobu obvineného. Následne súd rozhodol vyššie uvedeným výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd pripomína, že postup súdu podľa § 238 Tr. por., § 72 ods. 2 Tr. por., ktorý osobitne upravuje procesné postupy pri rozhodovaní súdu o väzbe, jednoznačne uvádza, že pred rozhodovaním o väzbe musí byť obvinený vypočutý, pričom o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí

prokurátor, obvinený a jeho obhajca ak je dosiahnuteľný. Pokiaľ súd postupuje podľa § 302 Tr. por., pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca, pričom predseda senátu postupuje pri zabezpečovaní ich prítomnosti podľa § 72 ods. 2 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 4 Tr. poriadku, ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene, a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

Podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest, resp. že bude pokračovať v trestnej činnosti dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Tr. por. konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prítomným alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Zástupca záujmového združenia alebo iná osoba ponúkajúca záruku alebo peňažnú záruku sa upovedomí o výsluchu, ak je to potrebné. Návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. poriadku väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

Z odseku 2 citovaného ustanovenia vyplýva - základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov; prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej dvadsať pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty.

Podľa § 76 ods. 6 písm. a) Tr. por. celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin.

Podľa § 76 ods. 7 písm. a) Tr. por. z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá na prípravné konanie najviac sedem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin. Ustanovenie § 78 tým nie je dotknuté.

Podľa § 79 ods. 2 Tr. por. policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili. Sudca pre prípravné konanie tak koná iba pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby alebo o zmene dôvodov väzby a pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby podľa odseku 3 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%252379'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Ak v prípravnom konaní prokurátor zistí, že dôvody väzby sa zmenili, podá návrh sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o zmene dôvodov väzby. Sudca pre prípravné konanie o takom návrhu rozhodne bez meškania. Ak súd vyhlásil oslobodzujúci rozsudok, predseda senátu bezodkladne vydá príkaz na prepustenie obvineného z väzby s uvedením dôvodu prepustenia a uvedie túto okolnosť v zápisnici; takto postupuje predseda senátu aj vtedy, ak v súdnom konaní uplynula lehota väzby podľa § 76 ods. 6 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%252376'&ucin-k-dni='30.12.9999'>.

Podľa § 80 ods.1 písm. c/ Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods.1 písm. a/ alebo c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Senát krajského súdu primárne konštatuje, vzhľadom na vyššie podrobne rozobrané chronologické údaje, že obžaloba na obvineného W. D. bola podaná v lehote 20 pracovných dní pred uplynutím základnej lehoty trvania väzby a okresný, ako i krajský súd, rozhodli o ďalšom trvaní väzby obvineného pred uplynutím tejto lehoty trvania väzby. Krajský súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že formálne podmienky väzby, ktoré sú predpokladom rozhodnutia o väzbe boli splnené. Obvinený bol oboznámený s dôvodmi zadržania, s uznesením o vznesení obvinenia, mal možnosť sa k nemu vyjadriť, bola mu doručená obžaloba. Rovnako boli splnené aj podmienky materiálne, keďže aj v súčasnom štádiu trestného konania, po podaní obžaloby, je naďalej dôvodné podozrenie, že skutok, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a je aj predmetom obžaloby sa stal, napriňa zákonné znaky vyššie uvedeného prečinu a sú dôvody na podozrenie, že ho spáchal obvinený W. D.. V tejto súvislosti senát krajského súdu poukazuje na správne odôvodnenie uznesenia prvostupňového uznesenia, pokiaľ ide o konštatovanie naplnenia všetkým formálnych aj materiálnych podmienok nielen pre vzatie obvineného do väzby, ale aj pre jeho ďalšie trvanie. Sťažnostný súd preto konštatuje, že v danom prípade sú dané aj materiálne podmienky nielen vzatia a aj ďalšieho trvania väzby jeho väzby a z obsahu trestného spisu teda vyplýva, že u obvineného sa jedná o dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti.

K námietke obvineného, že ho usvedčuje len jeden nepriamy dôkaz, zaistená stopa, v tomto smere senát krajského súdu naďalej poukazuje na dostatok dôkaz preukazujúcich dôvodné podozrenie, že skutok mal spáchať práve obvinený W. D., nakoľko to vyplýva nielen z výpovedí poškodenej J. U., znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy, zo záverov ktorého okrem iného vyplýva, že zo zaistenej biologickej stopy, steru z kovového obalu baterky a vecnej stopy, zaistenej z miesta činu, baterky, ktorú páchateľ zanechal na mieste činu, bola izolovaná DNA, ktorá bola porovnaná v indexoch DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov, obvinených a právoplatne odsúdených osôb, pričom bola zistená zhoda s DNA profilom obvineného W. D., ako aj z listinných dôkazov zadokumentovaných v spise, najmä zápisnice o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou. Preto jeho sťažnostné námietky o nenaplnení materiálnej podmienky pre jeho väzbu, neboli opodstatnené.

Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mala spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností konkrétneho prípadu. Takéto dôvodné podozrenie však nie je potrebné dokladovať aj nezvratnými dôkazmi, pretože by bolo nelogické, aby boli trestné činy jednoznačne definované a aj preukázané už v tomto štádiu trestného stíhania, keďže toto je cieľom až následného vyšetrovania a najmä súdneho konania.

Potrebné je pritom v tejto súvislosti uviesť tú skutočnosť a to, že v tomto štádiu konania súdy nerozhodujú o vine obvineného a preto nie je ani nevyhnutné, aby táto bola z doposiaľ zadovážených dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Stačí existencia odôvodneného podozrenia zo spáchania predmetného skutku. Požiadavka istoty je nevyhnutná až v štádiu meritórneho rozhodovania vo veci. Na vyššie spomenutom pretrvávajúcom dôvodnom podozrení zo spáchania stíhaného skutku obvineným nemení ani skutočnosť, že pred samosudcom spáchanie skutku poprel, čo je samozrejme jeho zákonným právom, na čo aj poukázal v podanej sťažnosti. Napriek tomu krajský súd po preskúmaní veci a doteraz vykonaných dôkazov konštatuje, že v predmetnej trestnej veci sa nerozptýlila dôvodnosť vážneho podozrenia, že sa skutok a trestný čin, pre ktorý bolo obvinenému

vznesené obvinenie, bola aj podaná obžaloba a dokonca aj vydaný trestný rozkaz, mal stať a že ho mal spáchať obvinený W. D..

Krajský súd v predmetnom konaní taktiež dospel k záveru, že dôvodnosť väzby u obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. je daná tak, ako to konštatoval prvostupňový súd v napadnutom uznesení. V tomto smere sťažnostný súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, bez potreby ho znovu opakovať a napokon aj predchádzajúce väzobné rozhodnutia. Pokiaľ obvinený namietal nenaplnenie ani dôvodov väzby, v tomto smere je potrebné poukázať na to, čo už poukázal okresný súd, že z obsahu spisu vyplýva, že obvinený sa na adrese trvalého pobytu dlhodobo nezdržoval, zásielky doručované na túto adresu obvinenému sa vrátili s poznámkou pošty „adresát neznámy“, nebol ustálený žiadny telefonický kontakt na obvineného, iný jeho pobyt sa lustráciami v poisťovniach a ani inými lustráciami zistiť nepodarilo. Tak, ako bolo primárne konštatované v predchádzajúcich väzobných rozhodnutiach a senát odvolacieho súd pri predmetnom rozhodnutí opätovne poukazuje na skutočnosť, že obvinený bol nedosiahnuteľný pre orgány prípravného konania, trestné stíhanie muselo byť pre jeho nedosiahnuteľnosť 11.10.2018 prerušené po tom, čo bolo dostatok dôkazov na vznesenie mu obvinenia a zákonným spôsobom bol vydaný na neho príkaz na zatknutie (Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 9Tp 83/2018 dňa 09.08.2018). Vzatie obvineného do väzby z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. bolo preto plne v súlade so zákonom a opodstatnené je aj pre ďalšie trvanie jeho väzby po podaní obžaloby. Bolo totiž povinnosťou obvineného nahlásiť adresu jeho prechodného pobytu, ak sa nezdržoval v mieste evidovaného trvalého bydliska, prípadne na pošte nahlásiť adresu na doposielanie zásielok a vytykanie policajným orgánom, že nie dostatočne po ňom pátrali, bolo neopodstatnené. Ak sa teda obvinený v mieste trvalého bydliska nezdržoval a menil adresy pobytu, spoločne so skutočnosťami, na ktoré správne poukázal prvostupňový súd, dostatočne odôvodňujú obavu, že by obvinený ušiel, resp. sa skrýval, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, prípadne trestu, ktorý v prípade uznania jeho viny hrozí, čím je daný dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Pokiaľ ide o dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., prvostupňový súd taktiež argumentačne presvedčivo vysvetlil, prečo je uvedený väzobný dôvod u obvineného daný, nakoľko obvinený je dlhodobo nezamestnaný, nemá žiadny stály legálny zdroj príjmov na krytie svojich životných potrieb, pričom doposiaľ už bol 11-krát súdne trestaný, pre rôznorodú, ale prevažne aj za majetkovú trestnú činnosť, pričom posudzovaného skutku sa mal dopustiť v čase plynutia skúšobnej doby podmienčného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.07.2013, sp.zn. OT/319/2013 a aj spáchanie rôznych priestupkov nasvedčuje o jeho sklonoch nerešpektovať zákony a porušovať ich.

Vzatie do väzby obvineného je v danom prípade v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého je prípustné zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu. Na vzatie do väzby a držanie v nej preto postačuje ktorýkoľvek z tam uvedených dôvodov, teda v danom prípade dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu a potreby zabrániť osobe v páchaní trestného činu. Účelom väzby, ako zabezpečovacieho inštitútu je v danom prípade a v tomto štádiu prípravného konania výlučne procesným opatrením, ktorého účelom je zabrániť obvinenému pokračovať v páchaní trestných činov tej istej povahy a má zabezpečovací a preventívny charakter.

Krajský súd teda po preskúmaní veci zistil, že okresný súd postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď dospel k záveru, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania je v posudzovanej veci u obvineného W. D. naďalej dané dôvodné podozrenie, že mal spáchať skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba spôsobom v nej uvedeným, dokonca aj vydaný trestný rozkaz a dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. u neho trvajú nezmenene aj naďalej, pričom k tomu dodáva, že dôvodnosť podozrenia sa ani v súčasnom štádiu trestného stíhania neoslabil a podozrenie z trestnej činnosti kladenej mu za vinu doposiaľ vykonané dôkazy nevyvrátili, ani nespochybnili a naďalej ho usvedčujú i doposiaľ zabezpečené dôkazy.

Ustanovenie § 80 ods. 1 Tr. por. umožňuje súdu ponechať obvineného na slobode alebo ho prepustiť na slobodu, ak súčasne prijme záruku záujmového združenia alebo dôveryhodnej osoby [písmeno a)],

ak súčasne prijme sľub obvineného [písmeno b)] alebo „s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným“ [písmeno c)]. Ďalšie ustanovenie § 81 ods. 1 Tr. por. umožňuje to isté, ak súčasne prijme peňažnú záruku obvineného alebo inej osoby. Všetky tieto prostriedky treba považovať za „záruky“ v zmysle čl. 5 ods. 3 druhej vety dohovoru. Z uvedených ustanovení vyplýva, že naše právo pozná štyri prostriedky nahradenia väzby, pričom tri z nich sú závislé na iniciatíve obvineného alebo tretích osôb stojacich mimo súdu, jeden prostriedok, ktorý nie je závislý od iniciatívy obvineného, a to dohľad probačného a mediačného úradníka.

Aj keď v prípade obvineného W. D. v konaní pred prvostupňovým súdom nebola ponúknutá náhrada jeho väzby podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., okresný súd sa správne touto náhradou zaoberal, či v danom prípade nie je možné jeho väzbu nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka, ako preventívnym zabezpečovacím opatrením a teda, či účel väzby nemožno rovnako dobre dosiahnuť prepustením obvineného na slobodu za súčasného dozoru probačného a mediačného úradníka. Aj sťažnostný súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd pri úvahách, či väzbu obvineného možno nahradiť práve dohľadom probačného a mediačného úradníka, že táto náhrada väzby neprichádza do úvahy, vzhľadom na osobu obvineného druh a charakter stíhanej trestnej činnosti. V posudzovanom prípade preto existuje súhrn konkrétnych skutočností nepriaznivých pre obvineného, ktoré jednak z hľadiska splnenia zákonných podmienok pre nahradenie väzby dohľadom, teda posúdenia či obmedzenie jeho základného práva na osobnú slobodu je ešte primerané verejnému záujmu na riadnom priebehu trestného konania, aj podľa názoru krajského súdu vylučujú aplikáciu dobrodenia, teda nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Z týchto dôvodov rozhodnutie okresného súdu nepredstavuje svojvoľný zásah do osobnej slobody obvineného a je v súlade s požiadavkou verejného záujmu na riadnom priebehu trestného stíhania. Zohľadniac vyššie uvedené konkrétne okolnosti, zakladajúce dôvody väzby u obvineného, senát krajského súdu dospel k presvedčeniu, že jeho väzbu nie je možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení (§ 82 Tr. por.). Takáto substitúcia väzby s poukazom na charakter trestnej činnosti kladenej mu za vinu v spojitosti s konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi dôvody väzby sa javí v danom prípade ako celkom nedostatočná. Jeho prepustenie na slobodu aj po zohľadnení účinkov dohľadu probačného a mediačného úradníka (i s uložením primeraných povinností a obmedzení) by výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania. Preto prvostupňový súd v súlade so zákonom a vecne správne rozhodol, keď nenahradil väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka, ktorý považuje z hľadiska materiálneho, aj v súčasnom štádiu konania, za absolútne nedostačujúci, formálny a iluzórny a nemožno za žiadnych okolností dôvodne očakávať, že by uložený dohľad bol vôbec schopný zmysluplným spôsobom korigovať, resp. udržiavať popísané správanie obvineného v zákonných mantineloch a aj vzhľadom na súčasne vedené trestné stíhanie a podanú obžalobu, ktoré nedávajú záruku súdu, že by sa ich prijatím účel väzby nahradil. Preto ani v tomto smere sťažnostné námietky obvineného neboli opodstatnené.

Treba dodať, že rozhodnutie o väzbe obvineného je rozhodnutím prísne individuálnym, pretože u každého obvineného je súd povinný individuálne skúmať všetky okolnosti, ktoré môžu, resp. zakladajú dôvod jeho väzby. Z uvedeného pohľadu napadnutému uzneseniu súdu I. stupňa, z vecného hľadiska a z pohľadu podanej sťažnosti obvineného, v podstate nemožno nič vytýkať.

Sťažnostný súd skúmal aj otázku doterajšieho postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu z hľadiska rýchlosti konania a dodržania občianskych práv garantovaných ústavou, nadväzujúcich aj na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por., pričom nezistil žiadne pochybenia, resp. nečinnosť či prietahy v konaní.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd o sťažnosti obvineného W. D. rozhodol podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keď ju ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.